

Zásah do osobnostních práv

Vystoupení na zasedání městského zastupitelstva, jehož obsahem je vyjádření názoru na jednání městského radního lze chápat jako podnět k prošetření postupu tohoto radního. Proto nelze takový projev považovat za neoprávněný zásah do práv chráněných ustanoveními § 11 a násl. občanského zákoníku.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 28 Cdo 1451/2002, ze dne 25.9.2003)

Nejvyšší soud rozhodl o dovolání B. B., zastoupeného advokátem, proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci z 13.3.2002, sp.zn. 1 Co 19/2002, vydanému v právní věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp.zn. 23 C 116/99 (žalobce M. D., zastoupeného advokátkou, proti žalovanému B. B., zastoupenému advokátem, o ochranu osobnosti), tak, že zrušil rozsudek Vrchního soudu v Olomouci z 13.3.2002, sp.zn. 1 Co 19/2002, i rozsudek Krajského soudu v Ostravě z 13.11.2001, čj. 23 C 116/99-111 (s výjimkou výroku označeného III.) a věc vrátil Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobou, podanou u soudu 7.9.1999 (v průběhu řízení upravovanou), se žalobce domáhal, aby bylo žalovanému uloženo zdržet se rozšiřování nepravdivých informací o požadování úplatku 20.000 Kč žalobcem, a to údajně za zařízení převodu garáže mezi žalovaným B. B. a manželou H. ve F.-M. Tento nepravdivý údaj uvedl žalovaný na zasedání Městského zastupitelstva ve Frýdku-Místku (jehož je žalobce členem) a následně byl uveřejněn 7.7.1999 v Regionu F.-M., v časopisu K. a v týdeníku S. O celé záležitosti bylo vedeno řízení u přestupkové komise Městského úřadu ve F.-M. (pod sp.zn. Vnitř./R-44/99 a Vnitř./R-76/99). Svou žalobou se žalobce domáhal také, aby žalovanému bylo uloženo odvolat své tvrzení o požadování úplatku, a to omluvou v žalobcem navrženém znění, jež by byla uveřejněna v regionálním deníku S. v časopisech K. a R. F.-M. Žalobce požadoval rovněž zaplacení náhrady vzniklé nemajetkové újmy částkou 1 milion Kč.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobce na něm požadoval za zařízení pronájmu garáže 70.000 Kč, z čehož 50.000 Kč měl být dar Městu F.-M. Žalovaný o žalobci neuvedl, že by od žalovaného požadoval úplatek.

Soud prvního stupně vyslechl žalobce a žalovaného jako účastníky řízení, vyslechl svědkyni Ing. H. K., Ing. E. R., O. P., M. S. a L. C., vyslechl také svědka J. Š. a konstatoval obsah listinných dokladů, předložených účastníky řízení.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě z 21.11.2000, čj. 23 C 116/99-46, byla žaloba žalobce zamítnuta. Žalobci bylo uloženo zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení 11.356 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku. Žalobci bylo také uloženo zaplatit na účet Krajského soudu v Ostravě na úhradu placených nákladů řízení 1.200 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

V odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně bylo uvedeno, že na základě soudem provedeného zjištění lze uzavřít, že žalobce skutečně po žalovaném žádal, aby mu v souvislosti se získáním nájmu garáže zaplatil 10.000 Kč určených pro úřednici na Městském úřadě ve F.-M. Soud prvního stupně dovozoval, že „tato částka (pokud by byla žalovaným zaplacená a úřednici předána) by skutečně byla

úplatkem a proto tvrzení žalovaného o požadovaném úplatku ze strany žalobce není nepravdivé“. Jelikož jde o údaj pravdivý, nedošlo tu k zásahu do práva žalobce na ochranu osobnosti ve smyslu ustanovení § 11 občanského zákoníku a nemá žalobce nárok na zadostiučinění podle ustanovení § 13 odst. 1 občanského zákoníku. Žaloba žalobce byla proto z uvedených důvodů zamítnuta jako nedůvodná. O nákladech řízení bylo soudem prvního stupně rozhodnuto podle ustanovení § 142 odst. 1 občanského soudního řádu.

K odvolání žalobce byl uvedený rozsudek soudu prvního stupně zrušen usnesením Vrchního soudu v Olomouci z 27.4.2001, sp.zn. 1 Co 4/2001, a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolací soud uváděl, že „z provedených důkazů vyplývá, že je mezi účastníky řízení nesporné, že žalovaný zplnomocnil žalobce jako advokáta, aby za něj jednal s Městem F.-M. o nájmu garáže, patřící tomuto městu, žalovanému jako nájemci. Nesporné je také to, že se oba dva původně domluvili, že za tímto účelem poskytne žalovaný městu 50.000 Kč; dále měl zaplatit 20.000 Kč, přičemž ohledně této částky tvrdí oba dva účastníci řízení něco jiného: žalovaný tvrdí, že z ní 10.000 Kč mělo připadnout jako odměna za právní zastupování žalobcem a 10.000 Kč chtěl žalobce s tím, že je předá nejmenované úřednici městského úřadu, ale žalobce naopak tvrdí, že celá částka představovala odměnu za právní zastupování, přičemž částka 10.000 Kč měla být složena hned a částka 10.000 Kč po vyřízení věci“. Podle názoru odvolacího soudu uvedená tvrzení žalovaného o žalobci představují zásah do jeho osobnostních práv; nebylo povinností žalobce prokázat, že šlo o zásah neoprávněný, ale naopak bylo povinností žalovaného prokázat, že jeho zásah do osobnostních práv žalobce nebyl neoprávněný, a tedy, že jeho tvrzení je pravdivé“. Odvolací soud v této souvislosti vytýkal soudu prvního stupně, že neměl dostatečnou oporu pro svůj závěr, že tvrzení žalovaného bylo pravdivé. Odvolací soud měl za to, že „není možno vycházet jako z důkazu pravdy jen z toho, co žalovaný sám řekl jiným osobám, neboť není prokázáno, že to, co jim řekl, je pravda“. Odvolací soud vytýkal soudu prvního stupně, že neučinil potřebné zjištění ani ze zápisu o jednání městského zastupitelstva, kde došlo k vystoupení a k výrokům žalobce i žalovaného; nevyplývá z toho zápisu, podle názoru odvolacího soudu, že by se žalobce nařčení žalovaného nebránil, jak to měl za to soud prvního stupně. Odvolací soud konkrétně vytýkal jako neúplnost provedeného dokazování, že nebyl vyslechnut žalobcem navržený svědek Ing. O. P.

V dalším průběhu řízení soud prvního stupně vyslechl svědky Ing. O. P., J. B. a Ing. R. K. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě z 13.11.2001, čj. 23 C 116/99-111, bylo žalovanému uloženo zajistit do 15 dnů od právní moci rozsudku na vlastní náklady zveřejnění omluvy žalobci v regionálních novinách M. d., týdeník pro F.-M., T. a okolí, v novinách K. a R. F.-M. (na straně první), a to ve znění: „Omlouvám se JUDr. M. D., že jsem o něm poskytl nepravdivé informace o úplatcích za přednostní zprostředkování nájmu garáže“. Žalovanému bylo uloženo zaplatit žalobci 20.000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Byl však zamítnut žalobní návrh na uložení povinnosti žalovanému zdržet se rozšiřování nepravdivých informací o požadování úplatků žalobcem, dále žalobní návrh na zaplacení 980.000 Kč, jakož i žalobní návrh na uložení povinnosti žalovaného „o zveřejnění omluvy v silně tištěném písmu“. Žalovanému bylo uloženo zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 7.666 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Také bylo žalovanému uloženo zaplatit na účet Krajského soudu v Ostravě 2.074 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Také bylo žalovanému uloženo zaplatit na účet Krajského soudu v Ostravě ještě další částku 1.030 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

V odůvodnění svého rozsudku uváděl soud prvního stupně, že s ohledem na doplnění provedeného dokazování změnil svůj dřívější názor a nyní vychází z toho, že se žalovanému nepodařilo prokázat, že žalobce po něm skutečně chtěl 10.000 Kč určených pro úřednici na Městském úřadě ve F.-M. v souvislosti s vyřizováním nájmu garáže. Pokud žalovaný takové tvrzení o žalobci zveřejnil, zasáhl neoprávněně do jeho osobnostních práv a žalobce má proto právo na satisfakci ve smyslu ustanovení § 13 občanského zákoníku. Soud prvního stupně shledal přiměřeným zadostiučiněním v daném případě omluvu žalovaného žalobci v regionálních novinách s textem navrženým žalobcem; zástupci

tohoto tisku byli totiž přítomni na zasedání městského zastupitelstva, na němž došlo k výrokům žalovaného i žalobce. Soud prvního stupně však shledal také zákonné předpoklady pro přiznání náhrady nemajetkové újmy v penězích žalobci podle ustanovení § 13 odst. 2 občanského zákoníku; soud prvního stupně tu přihlížel zejména k tomu, že žalobce byl v roce 1998 zvolen i do městské rady a je tedy již delší dobu osobou veřejně činnou, takže zveřejněním neprokázaných údajů o úplatcích klesl nutně žalobcův kredit v očích veřejnosti.

Nebylo však vyhověno žalobnímu návrhu na uložení povinnosti žalovanému zdržet se rozšiřování nepravdivých informací o žalobci, když tu nebyla doložena hrozba opakování něčeho takového v budoucnu ze strany žalovaného.

O nákladech řízení rozhodl soud prvního stupně s poukazem na ustanovení § 142 odst. 2 a § 148 odst. 1 občanského soudního řádu.

O odvolání žalovaného proti uvedenému rozsudku soudu prvního stupně z 13.11.2001 rozhodl Vrchní soud v Olomouci rozsudkem z 13.3.2002, sp.zn. 19 Co 19/2002. Tímto rozsudkem odvolacího soudu byl rozsudek Krajského soudu v Ostravě z 13.11.2001, čj. 23 C 116/99-111, změněn jen ve výroku o náhradě nákladů řízení, a to tak, že žalovanému bylo uloženo zaplatit žalobci 23.000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, a tak, že žalovanému bylo uloženo zaplatit na účet Krajského soudu v Ostravě 3.100 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku. Jinak byl rozsudek soudu prvního stupně ve zbývajících částech (v odstavci I. a II. výroku rozsudku) potvrzen. Na náhradu nákladů odvolacího řízení bylo žalovanému uloženo zaplatit žalobci 4.260 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

V odůvodnění rozsudku odvolacího soudu bylo uvedeno, že žalobce prokázal, že žalovaný zasáhl do jeho osobnostních práv tvrzením o předání částky 10.000 Kč na odměnu pro nejmenovanou úřednici městského úřadu (v souvislosti se získáním nájmu garáže), kdežto žalovanému se v řízení nepodařilo prokázat, že peníze byly žalobci předány právě na tento účel. Žádný ze slyšených svědků nepotvrdil svou výpovědí to, že by žalobce po žalovaném žádal peníze na úplatek v souvislosti se získáním nájmu garáže.

Odvolací soud se také ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně o tom, že je tu důvodná satisfakce omluvou v regionálních novinách a také, že jsou tu dány podmínky pro náhradu nemajetkové újmy v penězích podle ustanovení § 13 odst. 2 občanského zákoníku, a to v přiměřené částce 20.000 Kč.

Odvolací soud změnil výrok rozsudku soudu prvního stupně o nákladech řízení, když právo žalobce na tuto náhradu posoudil podle ustanovení § 142 odst. 3 občanského soudního řádu, tedy, že žalobce měl v řízení neúspěch jen nepatrný a nikoli ze dvou třetin, jak měl za to soud prvního stupně. Shodně bylo posuzováno i právo státu na náhradu jím placených nákladů řízení. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud s poukazem na ustanovení § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 občanského soudního řádu.

Rozsudek odvolacího soudu byl doručen advokátu, který žalovaného v řízení zastupoval, dne 18.4.2002 a dovolání ze strany žalovaného bylo předáno na poště k doručení Krajskému soudu v Ostravě dne 18.5.2002, tedy ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 občanského soudního řádu.

Dovolatel ve svém dovolání navrhoval, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu i rozsudek soudu prvního stupně a aby věc byla vrácena k dalšímu řízení. Své dovolání pokládal dovolatel za přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b/ občanského soudního řádu, když tu soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než ve svém dřívějším rozsudku, protože byl vázán právním názorem odvolacího soudu. Jako dovolací důvod dovolatel uplatňoval, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Nesprávnost právního posouzení věci odvolacím soudem spatřoval dovolatel v tom, že „soud nezhodnotil celý obsah vystoupení žalovaného na zasedání městského zastupitelstva ve F.-M. dne 29.6.1999 ve všech jeho souvislostech a zúžil celou otázku jen na to, zda šlo o nabídku úplatku a zda je o tom přímý svědek, i když vystoupení žalovaného zřejmě vůbec k obvinění žalobce z úplatku nesledovalo“. Naproti tomu obsahem vystoupení žalovaného na tomto zasedání byla stížnost na žalobce, který žalovanému nabídl pomoc k získání garáže, vyhotovil k tomu potřebné dokumenty a nabídl cenu, a když žalovaný nabídku odmítl z obavy, že by mohlo jít o úplatek, musel naopak na základě žalobcem vyhotovených dokumentů garáž vyklidit; žalovaný to považoval za mstu žalobce, který zastával funkci vedoucího pracovní skupiny městského zastupitelstva pro nakládání a majetkem města a musel mít na jednání o majetku města výrazný vliv. Cílem vystoupení žalovaného na zasedání zastupitelstva nebylo obvinění žalobce z požadování úplatku, ale stížnost na celkové jednání žalobce ve snaze, aby město přehodnotilo svůj postoj k užívání garáže žalovaným. I v jednáních předcházejících zasedání zastupitelstva žalovaný nikoho neobviňoval z úplatku, ale dovolával se zrušení rozhodnutí o vyklizení garáže. Dovolatel uváděl, že se mu jeví jako nespravedlivé, aby jednání žalobce, o němž žalobce sám prohlásil, že „se mu přičí“, bylo přesto považováno za řádná, a aby postiženým tu byl žalovaný. Žalovaný jen proto, že „se obával, že by tu mohlo jít o úplatek a že by jednal protizákonně, přišel o garáž, byl postižen za její protiprávní užívání, ač za ně městu řádně platil a ještě čelí žalobě na ochranu osobnosti“. Žalovaný neměl důvodu žalobce křivě obvinít z požadování úplatku; žalovaný se jen obával dopustit se nezákonného jednání a zastupitelstvu Města F.-M. oznámil, co dělá předseda komise pro správu majetku města.

Při posuzování tohoto dovolání vycházel odvolací soud z ustanovení dvanácté části, hlavy první, bodu 1 zákona č. [30/2000](#) Sb., podle něhož ustanovení tohoto zákona, jímž byl změněn a doplněn občanský soudní řád – zákon č. [99/1963](#) Sb., platí i na řízení, která byla zahájena před nabytím účinnosti zákona č. [30/2000](#) Sb. (tj. před 1.1.2001).

Dovolání dovolatele tu bylo přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b/ občanského soudního řádu, podle něhož je přípustné dovolání proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než ve svém dřívějším rozsudku proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí soudu prvního stupně zrušil. Tak tomu bylo i v daném případě, kdy Krajský soud v Ostravě rozsudkem z 21.11.2000, čj. 23 C 116/99-46, zamítl žalobu žalobce, ale tento rozsudek byl usnesením Vrchního soudu v Olomouci z 27.4.2001, sp.zn. 1 Co 4/2001, zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení; v tomto dalším řízení vynesl Krajský soud v Ostravě rozsudek z 13.11.2001, čj. 23 C 116/99-111, jímž bylo uloženo žalovanému zajistit na vlastní náklady zveřejnění omluvy (ve znění navrženém žalobcem) v regionálních novinách M. d., týdeník pro F.-M., T. a okolí a bylo rozhodnuto, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci 20.000 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku; uvedený pozdější rozsudek Krajského soudu v Ostravě z 13.11.2001 byl potvrzen rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci z 13.3.2002, sp.zn. 1 Co 19/2002, proti němuž směřuje dovolání dovolatele.

Jako dovolací důvod uplatňoval dovolatel, že rozhodnutí odvolacího soudu, proti němuž směřuje jeho dovolání, spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 2 písm. b/ občanského soudního řádu).

Nesprávné právní posouzení věci může spočívat buď v tom, že soud posoudí projednávanou právní věc podle nesprávného právního předpisu anebo si použitý právní předpis nesprávně vyloží (viz z rozhodnutí uveřejněného pod č. 3/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek text na str. 13 /45/).

Odvolací soud posoudil projednávanou právní věc podle ustanovení § 11 a § 13 odst. 1 a 2 občanského zákoníku, která se na projednávanou právní věc vztahovala a účastníci řízení na ně v průběhu řízení také poukazovali. V řízení o dovolání bylo třeba ještě posoudit, zda si odvolací soud tato ustanovení také správně vyložil.

Podle ustanovení § 11 občanského zákoníku má fyzická osoba právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevů osobní povahy.

Podle ustanovení § 13 odst. 1 občanského zákoníku má fyzická osoba právo zejména se domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů a aby jí bylo dáno přiměřené zadostiučinění.

Samo uveřejnění nepravdivého údaje, dotýkajícího se osobnosti fyzické osoby zakládá zpravidla neoprávněný zásah do práva na ochranu její osobnosti, odůvodňující požadavek na poskytnutí zadostiučinění podle ustanovení § 13 odst. 1 občanského zákoníku (viz rozhodnutí uveřejněné pod č. 15/1996 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vydávané Nejvyšším soudem).

Neoprávněným zásahem do práv chráněných ustanovením § 11 a násl. občanského zákoníku nejsou projevy, které podle obsahu, formy a cíle je možno považovat za upozornění, podněty k řešení nebo žádosti o objasnění a přešetření určitých okolností, byly-li provedeny v prostředí oprávněném věc řešit (viz Sborník III. Nejvyššího soudu, SEVT, Praha 1980, str. 174).

V daném případě odvolací soud uložil žalovanému povinnost omluvit se žalobci za to, že o něm Poskytl nepravdivé informace o úplatcích za zprostředkování nájmu garáže“. Co do způsobu, místa a času takového zásahu odvolací soud uváděl, že „žalovaný vystoupil na veřejném 6. zasedání městského zastupitelstva F.-M., konaném dne 29.6.1999, jako občan přítomný na tomto zasedání, a na jeho vystoupení pak reagoval žalobce, zastávající od podzimu roku 1998 funkci radního“. Odvolací soud měl za to, že žalovaný takto „zasáhl do osobnostních práv žalobce a bylo na žalovaném, aby prokázal, že nešlo o zásah neoprávněný důkazem pravdy“. Jiný způsob neoprávněného zásahu žalovaného do osobnostních práv žalobce odvolací soud neuváděl a nedokládal.

Podle soudu předloženého výpisu ze zápisu 6. zasedání městského zastupitelstva F.-M., konaného dne 29.6.1999, požádal žalovaný na tomto zasedání zastupitelstva, zda by mohl na něm vystoupit v diskusi; zastupitelstvo svým hlasováním schválilo možnost tohoto vystoupení žalovaného, s upozorněním, že nemá přesáhnout 4 minuty. Žalovaný ve svém vystoupení vylíčil své pojetí jeho jednání se žalobcem JUDr. D.; své vystoupení zakončil slovy: „Protestuji vůči jednání, které bylo vůči mé osobě a myslím si, že si takového jednání nezasluhuji. Já si myslím, že si zasloužím trochu slušného chování; děkuji Vám, že jste mne vyslechli“.

Uvedené okolnosti bylo nutno ve smyslu závěrů z již citované uveřejněné judikatury, z nichž vychází i dovolací soud, chápat tak, že se žalovaný obrátil se svým podnětem k prošetření postupu jednoho z radních na městské zastupitelstvo a to přímo na zasedání tohoto zastupitelstva, tedy šlo o podnět k řešení záležitosti žalovaného, týkající se nepochybně činitelů a pracovníků (pracovník) města, pronesený v prostředí oprávněném a způsobitelném věc řešit. Proto bylo třeba mít za to, že takový projev ze strany žalovaného nelze považovat za neoprávněný zásah do práv chráněných ustanoveními § 11 a násl. občanského zákoníku (srov. již citovaný právní závěr ze Sborníku III. Nejvyššího soudu, SEVT, Praha 1980, str. 174). Protože odvolací soud (stejně jako soud prvního stupně) vycházel při posuzování tvrzení žalovaného v daném případě na zasedání městského zastupitelstva Města F.-M. dne 29.6.1999 z jiného právního názoru, dovolací soud, který naopak vycházel z citovaného uveřejněného právního závěru ze soudní judikatury, musel v tomto dílčím skutkovém a právním závěru posoudit rozsudek odvolacího soudu jako nesprávný, jak to má na zřeteli ustanovení § 243b odst. 2 občanského soudního řádu, a přistoupil tedy ke zrušení dovoláním napadeného rozsudku odvolacího soudu podle téhož ustanovení občanského soudního řádu. Bylo třeba mít na zřeteli, že odvolací soud i soud prvního stupně ve svých rozhodnutích se nepostačujícím způsobem vypořádaly s objasněním toho, zda žalovaný kromě svého vystoupení na zasedání městského zastupitelstva (29.6.1999) ještě jiným způsobem dopustil nepravdivého tvrzení a obvinění

vůči žalobci, které by na základě provedení dokazování bylo možné zhodnotit a posoudit jako neoprávněný zásah do osobnostního práva žalobce, chráněného ustanoveními § 11 a § 13 občanského zákoníku.

Na objasnění uvedených dosud ne zcela objasněných okolností se zaměří v dalším řízení soud prvního stupně, jehož rozsudek byl dovolacím soudem také zrušen (s výjimkou pravomocného výroku nenapadeného opravným prostředkem ze strany žalobce) podle ustanovení § 243b odst. 3 občanského soudního řádu, protože důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i na rozhodnutí soudu prvního stupně, a došlo tedy k tomu, že věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)